

[Heinesen.]

Hr. Brusvang havde i det hele taget mange brød i ovnen i dag. Han forsøgte at placere centrum-demokraterne som et meget spareivrigt parti. I så henseende gjorde hr. Brusvang sig næsten mere kongelig end kongen. Jeg synes, hr. Brusvang skulle erindre sig hr. Erhard Jakobsens mange udtalelser om spareproblemer både i forbindelse med valgkampen og senere hen her i salen. I disse udtalelser slog hr. Erhard Jakobsen nærmest sig selv til ridder på at gå imod besparelser. Jeg synes, at centrum-demokraterne skulle finde en linje også i dette spørgsmål.

Hr. Brusvang havde kun haft kort tid til at udarbejde sin tale, sagde han. Det kunne man ærlig talt godt høre, især da hr. Brusvang begyndte at fabulere om socialdemokratiets interne konflikter. Jeg tror, at den del af hr. Brusvangs indlæg i farten må være hentet fra den foredragsbeholder, som hr. Brusvang anvender helt derude, hvor svarerne vender. Jeg tror, vi alle forstår, hr. Brusvang havde en vanskelig opgave i dag, men næppe, at den var så vanskelig.

Lindholt (FP):

Ja, hr. Brusvang havde en vanskelig opgave i dag, men det havde hr. Heinesen så sandelig også. At tænke sig, at hr. Heinesen, ordføreren for det parti, som har ansvaret, eller i hvert fald den overvejende del af ansvaret, for det uføre, som samfundet er bragt ud i i dag, anvender sit ordførerskab til at kritisere et nyt parti, der har siddet i folketinget i 3-4 måneder, i 100 dage, som man taler om. Det bliver oven i købet nævnt, at de fleste besparelsesforslag er dem, der er anført under budgetreguleringskontoen. Nu har jeg ikke seddet og læst i alle de mange Rigsdagstidender og Folketingstidender, men så vidt jeg ved, er det en konto, der er indbragt i budgettet på initiativ af socialdemokratiet. Men nu kan den vel ikke bruges mere, hvis der er andre, der vil benytte sig af den. Under denne budgetreguleringskonto er i øvrigt alle de besparelsesforslag, som vi er fremkommet med, nøje specificeret, lige så vel specificeret som det radikale venstres og som det konservative folkepartis besparelsesforslag. Men det er muligt, at hr. Heinesen ikke har læst dem.

Med hensyn til hr. Haunstrup Clemmensens bemærkninger må jeg jo forstå det sådan, at han med sin klare afstandtagen fra fremskridtspartiets besparelsesforslag nu har villet sige farvel til de sidste vælgere inden for det konservative folkeparti. Vi i fremskridtspartiet byder også disse vælgere velkommen hos os. Men ikke nok med det. Vi byder også medlemmer af det konservative folkepartis folketingsgruppe velkommen til et samarbejde, hvis der skulle være nogle, der har en noget anden politisk stemmeføring end den, hr. Haunstrup Clemmens lagde for dagen.

Slutstenen, kulminationen, på de mange forhandlinger, der har været ført vedrørende finanslovsforslaget, er endelig kommet i dag. Og hvad hørte vi så? De sædvanlige floskler om, at vi nu hen ad vejen skulle se at få besparelsesforslagene op at stå og vi skulle nedbryde gamle tabuer og lignende snak. Meningene skulle jo dog være den, at vi nu måtte se at gå sammen i et fornuftigt og realistisk samarbejde, således at vi kunne få gennemført nogle af besparelsesforslagene. Jeg sætter min lid til, at vi i finansudvalget, hvor der jo i hvert fald hersker en fordragelig og god tone under et godt lederskab, skulle kunne finde frem til en grundig behandling af alle de forslag, der kommer, og lad det så ligge, om de kommer fra kommunisterne eller fremskridtspartiet eller det radikale venstre. Det er jo dog ikke det, der er afgørende. Det afgørende måtte jo være, om der var muligheder for netop at prøve på at få gennemført disse besparelser. Og vil man ikke anerkende, at disse besparelser skal bruges til skattenedsættelser, så må man dog i det mindste give mig ret i, at de er nødvendige for at få det offentlige forbrug sat ned. Det har i hvert fald også inflationsfremmende tendenser, at man bliver ved med at øse pengene ud gennem statskassen.

Vel, men skulle det ske, at der ikke er andre, der vil gå ind i en fornuftig forhandling med fremskridtspartiet om det, ja, så siger vi: får vi ej med andre gå, så får vi vel ensom gå.

Til dem her i salen, som kunne tænke sig at stemme for finanslovsforslaget, som det foreligger nu, vil jeg sige, at når I når frem til 1. april 1975, så vil I ikke kunne genkende det, I stemte for i dag, for det bliver i hvert fald tvingende nødvendigt allerede i